

Τα παιδιά θέλουν γονείς, όχι συνυποψηφίους

Της Μαρίας Κατσουνάκη

«Προετοιμαζόμαστε χρόνια γι' αυτήν τη στιγμή, τόσο το παιδί όσο κι εμείς, που στεκόμαστε δίπλα του σε αυτήν την προσπάθεια». Η δήλωση της μητέρας ενός 17χρονου μαθητή, υποψηφίου για τις Πανελλαδικές (στη χθεσινή «Κ»), αποδίδει με αφοπλιστική ειλικρίνεια ό,τι βιώνει η ελληνική κοινωνία εδώ και δεκαετίες.

Η σχέση των γονέων με τις εισαγωγικές εξετάσεις είναι μια πτυχή της όλης διαδικασίας διόλου δευτερεύουσα ή αμελητέα. Οι γονείς πρωταγωνιστούν. Συμμετέχουν δραστικά και επιδραστικά. Οι μητέρες παίρνουν άδεια από τη δουλειά τους (σε ποσοστό που αγγίζει το 30% υπολογίζεται) για να συμπαρασταθούν, να στηρίξουν, να μαγειρέψουν, ενίοτε επιστρατεύονται και οι γιαγιάδες, σύμπασα η οικογένεια επί ποδός, στο πλευρό του πάσχοντος υποψηφίου.

Στον πρώτο πληθυντικό της μητέρας («προετοιμαζόμαστε χρόνια») κωδικοποιείται μια διαμορφωμένη συνθήκη: η ταύτιση. Ο γονιός περνάει τις εξετάσεις ο ίδιος, μέσα από τη ζωή του παιδιού του. «Κλέβει» ουσιαστικά, δεν μοιράζεται, κάτι που δεν του ανήκει. Οι ψυχοθεραπευτές γνωρίζουν τι συμβαίνει όταν ένας μαθητής «που τα καταφέρνει σε όλα τέλεια» –για παράδειγμα– καταπιέζει τις δικές του επιθυμίες για να κερδίσει την αγάπη των γονέων. Ποιες, δηλαδή, είναι οι συναισθηματικές συνέπειες στην άρνηση των προσωπικών επιθυμιών του παιδιού, πόσο αυτό το γεγονός το απομακρύνει από τον «αληθινό» εαυτό του.

Ψιλά γράμματα, θα πείτε. Εδώ έχουμε κινητοποιήσεις εκπαιδευτικών, την οικονομική αιμορραγία (στα φροντιστήρια), την ασφυκτική πίεση (των υποψηφίων), τον εφιάλτη της αποτυχίας (στις Πανελλαδικές), το συνεχές σφυροκόπημα των γονέων («τι θα κάνεις άμα δεν περάσεις», «το μέλλον σου...» κ.ο.κ.) και ό,τι άλλο συνθέτει το ψυχόδραμα «φέτος δίνουμε εξετάσεις». Η κρίση ενδεχομένως να έχει προκαλέσει μετατοπίσεις, να εντείνει ή να απομειώνει την αγωνία (αναζήτηση και άλλων προοπτικών). Όμως η «ταύτιση» παραμένει... σταθερή αξία, όπως και η καλλιέργεια, από την πλευρά των γονέων προς τα παιδιά, ενός τρομακτικού ανταγωνισμού, που σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται και για τη συσσώρευση λειτουργικά άχρηστων γνώσεων. Για να μην αναφερθούμε στις ψυχολογικές στρεβλώσεις που προκαλεί.

Όχι, το σχόλιο δεν έχει καμία διάθεση να στήσει στον τοίχο ενόχους. Δεν υφίστανται, άλλωστε, με την τρέχουσα έννοια του όρου. Θέλει μόνο να υπογραμμίσει τη λεπτή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην «ταύτιση» και στη «στήριξη». Ανάμεσα, δηλαδή, στον πρώτο πληθυντικό και στην ανάγκη να σταθούμε, ενθαρρυντικά, στο πλευρό του παιδιού μας.

http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathpolitics_1_11/05/2013_498262